N°. 40. A°. 1838.

ZATURDAG, den 19den MEI.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Militair Bureau.

Den 15 Mei 1838.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, is bij Gouvernements-Order van heden, N°. 143/13, aan den Staf der Schutterij van *Paramaribo*, als ADJUDANT toegevoegd, de Eerste Luitenant bij de Schutterij D. BENJAMINS.

En zijn voorts bij dezelve Schutterij benoemd en aangesteld:

Tot EERSTE LUITENANT, de Tweede Luitenant Mr. GEORGE DE MEINERTZHAGEN; — en

Tot TWEEDE LUITENANT, de Sergeant-Majoor SALOMON SOESMAN.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

Extracten uit de NEDERLANDSCHE COURANTEN, *tot en met den* 29sten *Maart* 1838.

Groot-Brittannie.

LONDEN, 21 Maart.

Terwijl sommige dagbladen allerlei vermoedens ontwikkelen en geheimzinnige wenken geven ten opzigte van de geheime liefde neiging der koningin en van hare toekomstige keuze, wordt van den anderen kant Bedlam (het gekkenhuis te Londen) met ongelukkige adspiranten naar hare hand opgevuld. Voor weinige dagen vertoonde zich hier het derde geval van deze aard. Een man klopte aan de deur van Buckingham paleis; de schildwacht vroeg hem wat hij wilde; het antwoord was: »ik wensch de koningin te bezoeken." De soldaat wilde hem verwijderen, maar de man volhardde, zeggende: »het was de wil des hemels dat hij de Koningin zag." De wacht riep eenige policie-dienaren aan en gaf den hardnekkigen perder aan hen over. Des anderen daags had in het policie-bureau van Queens-quare het volgende onderzoek plaats: William Clover, de policie-sergeant, verklaart dat de arrestant het paleis heeft willen binnendringen, om, volgens zijn zeggen, aan H. M. onderrigt te geven in het woord Gods, hij voegde er bij, dat het paleis aan hem toebehoorde. De regter: »Beschuldigde, wat hebt gij ter uwer verontschuldiging te zeggen? Antwoord: »Ik heb langen tijd op deze aarde geleefd en de Britsche senaat weet zeer goed, dat God mij heeft gezonden hier om beneden als herder over zijne kudde te waken. Mijne hemelsche zending betreft de koningin. Ik ben gekomen, om haar ten huwelijk te verzoeken; zij is de dochter Gods, daarom wil ik haar huwen, en ik heb de toestemming van haren vader, die in den hemel is. Ik heb als herder groote zonden bedreven en ben daarvoor gestraft geworden, nu echter zal ik mij met zegeningen zien overladen. Gij moogt mij gerustelijk den titel van koning schenken, zoo gij wilt, want deze benaming komt mij toe, en het verheugdt mij dezelve te hebben." Na eene korte tusschenpoos voegde hij er bij: »Gij kunt den senaat hiervan kennis geven wanneer gij verkiest. Gij kunt mij verstooten, maar God de vader heeft gewild, dat ik de koningin huwe." De regter: »Welk is uw beroep?" Antw. »Een herder, uit den hemel afgezonden. Onze heiland heeft mij beloofd met mij te zijn." De regter: »Waar wonen uwe vrienden?" Antw. »Ik heb slechts eenen vriend, God den vader, den zoon en den heiligen geest." De regter: »In welke parochie behoort gij t' huis?" Antw: »In de parochie Gods." Aangezien nopens de waanzinnigheid van den man (hij is uit Liverpool gekomen en heet Patrick Lindon) geen twijfel bestond, werd hij voorloopig opgesloten.

Frankrijk.

PARIJS, 19 Maart.

Een particuliere brief uit Parijs geeft het volgende verslag van eene feestpartij door den Heer Rotschild te Parijs gegeven:

»De beroemde bankier von Rotschild te Parijs heeft den 2den Januarij eene weidsche feestpartij gegeven ter inwijding van zijn Paleis, hetwelk al de schatten der bouwkunst, met al de weelde en pracht der schoone kunsten en der nijverheid in zich vereenigt. De rijkdom vertoont zich hier als de wezenlijke beheerscheres der eeuw en als de mededingster van het Koningschap.

»Welk een paleis! welk eene weelde, welk eene frischheid, welk eene sierlijkheid! Hoe verblijdend zijn al die spiegels in het verveelvuldigen van zoo vele wonderen; hoe harmonisch zijn deze schilderwerken, hoe fijn deze verguldselen, hoe gelukkig zijn deze stoffen gekozen, met welk eene zorg zijn zij beschikt; wat is dit alles kunstmatig verordend. Zie! de wanden zijn schilderijen, de schoorsteenen zijn beeldhouw-werken, de pendules zijn juweelen, de zoldering-verhemelten zijn zoo rijk, zoo schitterende in teekening en in verwen, dat het schijnt als of zij de vloertapijten afkaatsen. De vensters verschuilen zich achter eene Koninginne-kleeding, de bloemen strengelen zich dooreen in korven van goud; iedere onzer fabrijken schijnt hare kostelijke schatten in deze weidsche woning te hebben uitgestort, welke bekwame werklieden zijn er vereischt geweest, om alle deze prachtige gewrochten te vervaardigen; hoe vele jeugdige kunstenaars hebben hunne nachtwaken moeten toewijden aan het uitdenken van alle deze nieuwe teekeningen; welk een geduld is er noodig geweest, welk eene studie, welke zorgen, welk eenen smaak, welk een genie welligt; want het is meer dan een paleis, het is een meesterlijk kunstgewrocht.

»Het was een wezenlijk vermaak, geheele karavanen van bewonderaars door deze weelderig prachtige appartementen te zien omzwerven. Men begaf zich naar de eetzaal, en in de bloemen-galerij ontmoette men eene andere karavaan, die den togt gemaakt hadt, welke gij gingt ondernemen, en die op hare beurt de schilderwerken der balzaal ging beschouwen. De reizigers, elkander voorbijtrekkende, wisselden onderling eenige woorden: »Het is zeer mooi; als gij naar ginder gaat, vergeet dan niet, dit of dat, te bezien. Hebt gij den schoorsteen der blaauwe zaal gezien, hebt gij de arabesken van den witten salon opgemerkt? En het was geen gepeupel van ijdele aangapers, diep met den neus in den wind, berekende wat er aan goud in eene zoldering-verhemelte was aangebragt: het was een publiek van verlichte liefhebbers, die met smaak geordonneerde en met zorg uitgevoerde kunstwerken kwamen beschouwen en zelfs beoordeelen. Om u, eindelijk een denkbeeld van de kunstpracht dezer feestviering te geven, Straus zelf, Straus in persoon, bestuurde het orkest; en ter naauwernood werd naar hem geluisterd. Die harmonische weelde der toonkunst werd ter naauwernood opgemerkt. Slechts eenige dilettanti hebben uitgeroepen: »Hij is het!" want men kan het oor van eenen dilettant niet misleiden. Er bevonden zich aldaar ettelijke filozofen (met deze uitdrukking willen wij de staatsmannen niet aanduiden, die er zich bij menigte vertoonden); er waren aldaar ook eenige filozofen, zeggen wij, die alle deze heerlijkheden bepeinsden, die in hunne gedachte navorschten, van waar zoo vele wonderen kwamen, die zich het geheim dezer onbetwistbare magt afvraagden; een devies in Gothische letteren geschreven, te midden van de duizende teekeningen der fraaije deuren van de salon, heeft deze vraag beantwoord. Dit devies luidde: *Nijverheid, eendragt, eerlijkheid.* En waarlijk, deze drie woorden zeggen alles. De eerlijkheid verwekt het krediet; de eendragt maakt de kracht, de nijverheid is het leven. En zijn het nu deze drie welke de magt uitmaken? en verklaart u dit niet, waarom het Huis Rotschild door eenen milionnaris bij alle koningen, en al de landen der wereld wordt vertegenwoordigd.

»Wat ons in deze schoone woonverblijven vooral behaagt, is, dat al de vrouwen verpligt zijn er op het voordeeligste te verschijnen, dat is te zeggen, met frissche costumes, met nieuwe kapsels en met nieuwe handschoenen. Een *oud-nieuw* opgemaakt kleed, waarmede men op een ingeschreven bal in eene landstad zoo heerlijk zoude kunnen schitteren, zoude hier eene jammerlijke werking doen. Ook moeten wij betuigen, er geen enkel zoodanig gezien te hebben. De schoone vrouwen hadden er de meerderheid. Gaarne zouden wij alle die bevallige jong-gehuwde vrouwen noemen, met haar natuurlijke eenvoudig voorkomen en haren kinderlijken glimlach, met dien verbaasden en tevens geestigen blik, toen zij door hare moeders aan hare oude vrienden en verwanten voorgesteld werden, die daags te voren van hun landkasteel gekomen waren; maar wij eerbiedigden het incognito harer verhevene namen; wij noemen nimmer andere namen, dan die, welke sints lang door de staatkunde, door den rijkdom, door den roem aan de dagbladen zijn gewijd. Zoo zullen wij dan zeggen, dat Mevrouw *Thiers* allerliefst was: haar toilet is ons als van den besten smaak voorgekomen; haar kleed was van witte tulle, met twee volans van blonde gegarneerd. Zij droeg in hare schoone haarvlechten tuiltjes van diamanten korenairen, op de bevalligste wijze geplaatst. Dit toilet was zeer eenvoudig en toch zeer rijk, zeer deftig en toch zeer jeugdig. Mw. *Schickler* was bij uitnemendheid bekoorlijk; vooral heeft hare mantille van zilver geborduurde blonde, niet in zilvergaas, maar in zijden blonde, op welke de zeer ligte figuren in zilverdraad waren gewerkt, de aandacht tot zich getrokken; een prachtige diamanten diadeem benadeelde dit kostuum niet,

maar deze mode is niet aan alle vrouwen aan te raden. A propos van diamanten, eene der jonge en schoone vrouwen had een kapsel gekozen, hetwelk tot de levendigste discussien heeft aanleiding gegeven: het was, — men vergeve ons deze uitdrukking, — het was een kostelijke dessertschotel, waarop te midden van groen mos, al het fruit, op eene smaakvolle manier gerangschikt, uit diamanten bestond.

— Paganini bevindt zich steeds te Parijs doch zonder zich te laten hooren. Hij is in de jongste vier jaren aanmerkelijk verouderd: de inspannende, geestrijke overpeinzingen, aan welke hij zijn vroeger leven gewijd heeft, even als de buitensporigheden van allerlei aard, hebben haren tol betaald. De uitersten raken elkander; hij leeft tegenwoordig in de grootste beperktheid, en ontzegt zich zelfs de allergewoonste genietingen en gemakkelijkheden des levens. Zijn eenig gezelschap is zijn jonge zoon. Door zijne ingetogene leefwijze is hij een der rijkste lieden van dezen tijd geworden. In Italië, vooral in Parma, zijn meest al zijne goederen gelegen, welke hij door rentmeesters laat beheeren. Hij maakt nooit gebruik van dezelven. Zijnen zoon heeft hij eene rente van 200,000 francs verzekerd. Paganini is onwederlegbaar de beste Guitarre speler, de Guitarre is thans zijn lievelingsinstrument. Phrenologische onderzoekingen hebben, even als bij de beroemde redenaars Fox, Pitt, Mirabeau, enz., doen blijken dat zijn schedel volstrekt niet zijn verheven genie aantoont. Bevoegde Engelschen, die hem onlangs in Genua gehoord hadden, verzekeren, dat zijn geest met den vervallen staat zijns ligchaams in een volmaakt kontrast staat; hij speelt schooner en roerender dan ooit. Alvorens zich openlijk te laten hooren speelt hij 10 à 12 dagen lang onophoudelijk de stukken welke hij wil opvoeren; zoo ook speelt hij, gedurende 2 uren vóór het concert, onafgebroken de stukken, welke hij wil laten hooren.

KONINGIN *VICTORIA*.

Het Londensch blad, de *Morning-Post*, gaf onlangs de volgende schets van de levenswijze der tegenwoordige Engelsche Koningin.

H. M. is sedert hare kindschheid gewoon vroeg op te staan; de morgenwandelingen, welke hare moeder, de hertogin VAN KENT, haar liet doen, hadden de strekking om zoowel het ligchaam als den geest te vormen en te ontwikkelen. Ten kwartier voor tien uren wordt het ontbijt opgedragen; vooraf echter heeft H. M. reeds twee uren besteed met de onderteekening der voor haar liggende stukken. De werkzaamheden van geheimsecretaris wordt bij dezen arbeid door eene dame van bijzonder scherp doorzigt en van veel talent, die eenen aanmerkelijken invloed op de koningin uitoefent waargenomen. Het is de barronnes LEHSEN, eene duitsche van afkomst, de opvoedster Hr. M. en eene veeljarige vriendin der hertogin VAN KENT. Bij de onderteekeningen vóór het ontbijt, geeft de baronnes vooral blijken van haar bijzonder juist oordeel, als zoekende steeds voor de handelingen harer doorluchtige kweekelinge de openbare meening te winnen. Wanneer H. M. aangekondigd wordt, dat het ontbijt gereed is, zendt zij gewoonlijk een harer dienaren naar hare moeder, die, naar de strengste regelen der étiquette, sedert de troonsbestijging harer dochter, nimmer ongenoodigd bij de koningin verschijnt. Bij deze in zeker opzigt officiele zamenkomsten, is de staatkunde nimmer het onderwerp van het gesprek. De hertogin die veel leest, spreekt bijna altijd over de nieuwste werken die hare opmerkzaamheid hebben getroffen, en de koningin vindt in deze letterkundige gesprekken zooveel behagen, dat zij zich meer dan eens het berigt laat geven, dat de ministers op haar wachten. Het is nu omstreeks 12 uren op den middag geworden. De koningin begeeft zich in de receptiezaal, waar de kabinetsministers haar met den diepsten eerbied afwachten. Hier nu toont zich meer dan ergens elders het vrouwelijke verstand. Na de gewone huldebetuigingen vangt het gesprek over de hangende vraagstukken aan. Men biedt de koningin een acte-stuk aan; H. M. heeft de strekking van de zaak reeds doordrongen, alvorens hare ministers nog een woord hebben geuit. Wanneer de koningin het stuk ten einde gelezen heeft, terwijl middelerwijl de ministers naauwkeurig de indrukken die op haar gelaat zich vertoonen opmerken, is één blik van de koningin voldoende, om den raadgevers van de kroon haar besluit kenbaar te doen worden. Is H. M. het met de zaak niet eens, dan volgt er een rustige, maar afkeurende blik, die lord MELBOURNE bezwaarlijker verdragen kan dan al het geroep der oppositie. De koningin verdeelt haren tijd voor het middagmaal met het behandelen der staatsaangelegenheden en de voorstelling aan haren persoon van de vreemde diplomaten en andere voorname personen. Bij deze plegtige audientien is H. M. zeer gesteld op de in acht neming der étiquette, en men kan niets statiger en ridderlijker uitdenken dan zulke voorstellingen. Het ceremonieel heeft voor den troon plaats, doch bij het plegtstatige paart zich tevens de grootste minzaamheid en bevalligheid. De koningin, de meeste talen van het vasteland sprekende, onderhoudt zich met de vreemde diplomaten in derzelver landstaal. H. M. is voorts even zoo ijverzuchtig op de handhaving harer voorregten als de onbepaaldste oostersche monarch; dit beneemt haar echter niets van hare aanminnigheid. Naauwelijks zijn deze onderscheidene bezigheden ten einde geloopen, of het uur van het middagmaal heeft geslagen. Niet zelden blijft er echter nog vooraf een' korten tijd over voor eene wandeling te voet of in rijtuig. Aan de koninklijke tafel heeft de eerste kamerheer altijd zijne plaats aan het boveneinde; tegen over hem is de plaats van den stal meester. De zitplaats Hr. M. is in het midden aan de regterzijde van de tafel. De overige plaatsen worden door de gasten naar derzelver rang bezet. Ter linkerzijde van de koningin zit de gast die als de hoogste in rang wordt aangemerkt, neven dezen de hertogin VAN KENT. Aan de andere zijde zit de baronnes LEHSEN, neven de koningin. Na het middagmaal begeeft men zich in het salon. Het salon is, behalve het heiligdom, waar de koningin haar godsdienstig gevoel ontboezemt, en de vertrekken waar zij zich ter ruste legt, de eenige plaats van ontspanning voor de koningin. Gelukkig zij die getuigen mogen zijn, hoe eene koningin in de liefelijkste akkoorden preludeert! Hoe drukt zich in haar helder, ligt bewogen gelaat elk door de toonkunst te weeg gebragt gevoel uit! Zoo wij deze bijzonderheden uit het huiselijk leven der vorstin openbaar maken, zoo is onze doel daarbij alleen, om liefde te winnen voor de koningin van dit rijk. Moge de hemel den troon van VICTORIA bevestigen!"

Advertentiën.

(21634) Mevrouw de Weduwe S. CRAMER, Mejufvrouw A. C. CRAMER en de vrije PAMILLA vertrekken.

(21632) ABRAHAM PEREIRA met deszelfs Echtgenoote en Kinderen vertrekken.

(19940) De Minderjarige H. F.- en H. E. IM THURN vertrekken.
Paramaribo, den 16 Mei 1838.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van B O O N & C°.